

Könyveket is írt, az egyik nagy bánata az volt, hogy a publikációi átfutása éveket vett igénybe. „Egy ilyen gyorsan fejlődő tudomány esetén, mire a könyv megjelent, ... már egészen másként írtam volna meg!” – mondta kissé keserűen.

Érdekes volt, nem beszéltünk össze, de mégis mindketten ugyanazt vallottuk az iskolai számítástechnikáról. Kovács tanár úr munkatársunknak arra a kérdésére, hogy „A számítástechnikát kötelezően kellene-e oktatni?”, a Róla megjelent riportban a következőket válaszolta: „Nem hiszem, hogy ez jó lenne. Kár túlerőltetni. A számítástechnika éppen úgy nem való mindenkinek, mint a rajz és sok más... Az érdeklődőknek ott vannak a szakkörök, hogy alaposabban elmélyüljenek a témában, és kipróbálják képességeiket. Egyáltalán nem biztos, hogy belőlük számítástechnikai szakember lesz, de nem is ez a cél.”

Torokszorítóan tragikus és szép volt az utolsó találkozásunk. Akkor még nem tudtam, hogy erre néhány nappal a halála előtt került sor. Egyeztetni mentem a rendházba, ugyanis mind az oktatási, mind pedig az informatikai és távközlési miniszter – az informatikában elért kiváló eredményeiért – kitüntette Kovács tanár urat. A kitüntetési ünnepség programját szerettem volna egyeztetni. A rendházban tudtam meg, hogy egyre elhatalmasodó, súlyos betegsége miatt nem lesz ünnepség, mert már nem tud a környezetével kommunikálni. Álltam az ágyánál, fogtam a

Sohasem a saját csillogását kereste. Önbizalmat öntött belénk, az elért eredményekre való büszkeség érzését. Célt adott a tevékenységünknek. Bár minden generáció úgy érzi, hogy az utána jövő generáció silányabb, de egyetemi oktatóként is sokszor tapasztalom a mai fiatalok teljesen cél és perspektíva nélküli életvitelét. Valószínűleg a javításhoz az olyan típusú tanárookra hivatkozva lehetne nekikezdeni, mint ő volt. Sohasem kényszerrel, hanem az érdeklődés felkeltésével, a lehetőségek biztosításával, a nem tolatkodó, nem tudálékos beavatkozással kell terelgetni a botladozó útkeresőket.”

Vesztergombi György
egyetemi tanár

kezét, amiben már szinte nem volt élet, de nem is tudtam volna mit mondani.

Aztán megkérdeztem Tőle – nem remélve, hogy feleletet kapok a betegtől: – Misi! Megismersz? - Ezután hosszú néma csend következett, majd erőltetn kezével kétszer megszorította a kezemet. Úgy éreztem, ez volt egy, a másik világba induló kibernetikus „igen” kódja.

Így búcsúztam el az ország első középiskolai kibernetika-informatika tanárától: Kovács tanár úrtól.

Kovács Győző

(Megjelent az Országos Pedagógiai Könyvtár és Múzeum Mesterek és Tanítványok sorozatában, 2007-ben.)

„Mindannyian mások vagyunk...” Ismerkedés az Ismerkedő könyvvel

Kőpatakiné Mészáros Mária, az Országos Köznevelési Intézet Iskolafejlesztési és Integrációs Központjának tudományos munkatársa és Nadas Pál, a Magyar Paralimpiai Bizottság elnöke, a Mozgásjavító Általános Iskola igazgatója összefogásából született meg az Ismerkedő könyv címet viselő hiánypótló kötet, amely a fogyatékosok sportján keresztül és azt bemutatva próbálja elősegíteni, hogy a diákok érzékeny és toleráns felnőttekké váljanak. Olyanokká, akik előítélet nélkül viseltetnek fogyatékos embertársaik iránt.

Bizonyára még mindenki jól emlékszik a Tom Hanks által életre keltett Forrest Gump-ra, arra az értelmi fogyatékos, ám rendkívül becsületes és jólelkű fiúra, aki gyenge csontjai miatt csak járókerettel jut el az iskolabuszig, ami miatt persze diáktársai kellőképpen ki is csúfolják. Véletlenek sorozata kell ahhoz, no és persze egy lány, aki elfogadja, hogy előbb az iskola rögbi- és futóbajnoka, majd vietnámi hős legyen, akinek még Kennedy elnök is kezét nyújt. Ő végül révbe ért, megtalálta igaz hivatását. De Forrestek ma is élnek közöttünk, s a köznevelésben dolgozó pedagógusok segítségére is szükségük van, hogy beilleszkedjenek egy iskolai közösségbe, majd pedig a társadalomba. A tanárok azonban sokszor nincsenek felkészülve, felkészítve arra az esetre, amikor egy fogyatékkal élő gyermek kerül az osztályba. A diáktársak ugyanis kegyetlenek tudnak lenni, ami persze egyáltalán nem meglepő ebben az egymással versengő, egymás problémáira érzéketlen világban. Kőpatakiné Mészáros Márta és Nadas Pál könyve a paralimpiai mozgalmról, vagyis a sporton keresztül az együttműködésre, egymás elfogadására és az alapvető

emberi értékekre hívja fel a figyelmet. Osztályfőnöki, illetve etika és emberismeret órákra szánt óravázlataik, példák, technikáik és módszereik nemcsak a sérült emberekkel ismertettek meg, hanem fejlesztik a tanulók érvelési képességét, egymás meghallgatására és az elfogadásra nevelnek. Ezeken az órákon ugyanis interaktív munka zajlik, a gyerekek egymással, csoportokban vagy a pedagógus vezetésével beszélgetnek, összegeznek, vitatkoznak, miközben észrevétlenül közelebb kerülnek egymáshoz és sérült társukhoz, társaikhoz is. A kötetet szövegyűjtemény, feladatlapok, szimulációs eszközök és filmrészletek is kiegészítik, amelyeken láthatják például Pásztor Dórát, a 2004-es athéni paralimpia aranyérmes úszóját, megismerkedhetnek Orsós Sándor, a Magyar Csörgőlabda Válogatott tagjának egy napjával és a kerekesszékes vívó, Krajnyák Zsuzsa történetével. Hogy aztán az Ismerkedő könyv végére ne csak megismerjék, hanem megtanulják elfogadni is fogyatékkal élő társukat, rajta keresztül pedig magát a fogyatékossgát.

(barta)